

Ανακοίνωση της ΚΕ του ΚΚΕ για το θάνατο του Γιώργου

Φαρσακίδη: Η ΚΕ του ΚΚΕ με μεγάλη θλίψη αποχαιρετά τον Γιώργη Φαρσακίδη, ταλαντούχο καλλιτέχνη και αφοσιωμένο αγωνιστή, στα ιδανικά του ΚΚΕ. Παρέμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του ακούραστος και δημιουργικός. Τίμησε με το παραπάνω τον τίτλο του μέλους του ΚΚΕ. Ο σ. Γιώργης Φαρσακίδης γεννήθηκε στην Οδησό της Σοβιετικής Ένωσης το 1924, όπου έζησε τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Το 1934 η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη, αρχικά στο Κέντρο και μετά στο Ντεπώ, την προσφυγογειτονιά που σημάδεψε τα νεανικά του χρόνια.

Ποτισμένος με το νάμα της Οκτωβριανής Επανάστασης, από μικρός ήρθε σε επαφή με τις ιδέες του ΚΚΕ. Συμμετείχε στους πρώτους αντιφασιστικούς πυρήνες, μνημένος από παλιούς κομμουνιστές, όταν βρέθηκε να εργάζεται στους επιταγμένους από τις αρχές Κατοχής αλευρόμυλους Αλλατινί, όπου στεγάζονταν τα αρτοποιεία του γερμανικού στρατού. Εκεί εμπνεύστηκε τα πρώτα χιουμοριστικά αντιφασιστικά σκίτσα του.

Οργανώθηκε στην ΕΠΟΝ το 1943. Σύντομα έγινε μέλος του ΚΚΕ. Το 1944 με άλλους συντρόφους του εντάχθηκε στον ΕΛΑΣ, στην υποδειγματική διμοιρία της ΕΠΟΝ, και πολέμησε στη Χαλκιδική εναντίον των γερμανικών και βουλγαρικών δυνάμεων κατοχής όπως και των δοσίλογων συνεργατών τους.

Το καλοκαίρι του 1944, σε μάχη μεταξύ Κρήνης και Πετραλώνων, τραυματίστηκε στα δυο του χέρια, τα οποία τελικά μπόρεσε να κρατήσει, έστω παραμορφωμένα, χάρη στην αυτοθυσία και στις φροντίδες των συναγωνιστών του. Εκεί «έχασε» το σακίδιο με τα πρώτα του σχέδια και το ημερολόγιό του. Του τα επέστρεψε όμως πολύ αργότερα ένας Βούλγαρος φαντάρος που τα περιμάζεψε και τα κράτησε.

Μετά τη “Βάρκιζα”, μαζί με χιλιάδες συντρόφους του υπέστη τις διώξεις και τις βιαιότητες από το αστικό κράτος και το παρακράτος. Το Σεπτέμβριο του 1946 εντάχθηκε στην Στενή αυτοάμυνα και συμμετείχε σε ένοπλες ενέργειες κατά των αστικών δυνάμεων καταστολής. Συνελήφθη στα τέλη Δεκεμβρίου και βασανίστηκε επί εβδομάδες μέχρι θανάτου στην Ασφάλεια. Δε «μίλησε» ούτε όταν τον οδήγησαν στον τέταρτο όροφο για να τον «εκπαρθερώσουν».

Αργότερα, τον Αύγουστο του 1947, εκτοπίστηκε στον Άη-Στράτη και αμέσως μετά στη Μακρόνησο, στο Α΄ ΕΤΟ όπου στάθηκε όρθιος και πάλι απέναντι στα πιο σκληρά και απάνθρωπα βασανιστήρια και μέσα στο «Σύρμα», στη «Χαράδρα», στη ΣΦΑ. Αντιμετώπισε τα πάντα με υπεράνθρωπη αντοχή αλλά και πηγαίο χιούμορ, που ποτέ δεν τον εγκατέλειψε.

Στη Μακρόνησο, μέσα σ’ εκείνες τις συνθήκες, φιλοτέχνησε σχεδόν χωρίς χέρια την πρώτη του ξυλογραφία. Εκεί, στο κάτεργο εξόντωσης, άνοιξε ένας νέος δρόμος, αυτός του λαϊκού, του επαναστάτη καλλιτέχνη, που με τα τσακισμένα χέρια, μαζί με λεπτά προσωπικά συναισθήματα και ευαισθησίες, έμελλε να εκφράσει με βάθος και ταλέντο την ψυχή και την πνοή των λαϊκών αγώνων, των αγώνων του ΚΚΕ.

Όπως και άλλοι κρατούμενοι, το πραγματικό σχολείο της εικαστικής δημιουργίας στάθηκε η κοινότητα των εξόριστων, όπου ο καθένας συνεισέφερε με όσα είχε και κατείχε.

Εκεί, στον Άη-Στράτη με πρώτο δάσκαλο το Χρήστο Δαγκλή, ο Φαρσακίδης μυήθηκε, μ’ ένα σουγιαδάκι, ένα κοπίδι, ή ένα απλό καρφί στα μυστικά της χαρακτηριστικής. Εκτός από τα προσωπικά δημιουργήματα, φιλοτέχνησε σκηνικά για θεατρικές παραστάσεις που έστηναν οι εξόριστοι, με τη βοήθεια των κομμουνιστών διανοούμενων και καλλιτεχνών όπως ο Γιάννης Ρίτσος, ο Μάνος Κατράκης, ο Τζαβαλάς Καρούσος, και άλλοι.

Το 1956 ο Γιώργος Φαρσακίδης, ως αδειούχος εξόριστος, έλαβε εντολή από το ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ να ανασυγκροτήσει και να καθοδηγήσει την παράνομη ΚΟΘ, καθήκον στο οποίο δόθηκε με ζήλο. Αν και τα αποτελέσματα ήταν ιδιαίτερα ενθαρρυντικά αναγκάστηκε να πειθαρχήσει στις αποφάσεις της 8ης Ολομέλειας του 1958 για τη διάλυση των Κομματικών Οργανώσεων.

Σύντομα η άδεια «ανακλήθηκε» και παρέμεινε στον Άη-Στράτη ως το 1961. Ο αγώνας συνεχίστηκε μέσα από τις γραμμές της ΕΔΑ. Το 1967 με 1971 εκτοπίστηκε και πάλι στη Γυάρο και στο Λακκί της Λέρου. Συμπαράταχθηκε σταθερά με τις αποφάσεις της 12ης Ολομέλειας το 1968. Στην νέα εξορία μετέφερε παράνομα έναν πυρογράφο κάτι που δε σημάδεψε μόνο την δική δημιουργία της περιόδου αυτής. Έγινε παράλληλα το έναυσμα να

μηθούν δεκάδες συγκρατούμενοι του στην τεχνική αυτή. Άλλο ένα παράδειγμα της επαναστατικής αντίληψης και πρακτικής του Φαρσακίδη για την τέχνη. Μετά τη Χούντα ο Φαρσακίδης συνέχισε μέσα από τις γραμμές του ΚΚΕ την στρατευμένη πάλη ανάμεσα στους καλλιτέχνες.

Το πρώτο του λεύκωμα, που είχε εκδοθεί το 1964, εμπνευσμένο από τη ζωή στο κάτεργο της Μακρονήσου. Έξω από τα κάτεργα, πάντα συνειδητά στρατευμένος κομμουνιστής, ο καλλιτέχνης Φαρσακίδης ήταν πλέον ασυγκράτητος. Το βαθύ αποτύπωμα της ζωής, των αγώνων και των βασανιστηρίων στην ευαίσθητη και λεπτή φύση του βρήκε δημιουργική έκφραση στο εικαστικό και συγγραφικό έργο.

Ο Γιώργος Φαρσακίδης πραγματοποίησε δεκάδες εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Πολυγραφότατος και πολυδιαβασμένος εξέδωσε πάνω από τριάντα βιβλία, με εικαστικές δημιουργίες ή πεζογραφήματα. Έγραψε παράλληλα σε εφημερίδες και περιοδικά.

Το έργο του είναι εμπνευσμένο από την Αντίσταση, τους λαϊκούς αγώνες, την ταξική πάλη, από τη ζωή των φυλακισμένων αλλά και από την καθημερινότητα των λαϊκών στρωμάτων. Με την αμεσότητα, την απλότητα και το ανθρώπινο βάθος άγγιξε όχι μόνο τις γενιές της Αντίστασης και του ΔΣΕ, των φυλακών και των βασανιστηρίων, αλλά και κάθε ευαίσθητο προοδευτικό άνθρωπο. Γνώρισε καθολική αποδοχή, αλλά και την προσοχή ειδικών. Έχουν δημοσιευθεί σχετικά εξειδικευμένες εργασίες και έχουν πραγματοποιηθεί δημόσιες παρουσιάσεις από ειδικούς.

Το ΚΚΕ και το λαϊκό εργατικό κίνημα τίμησαν επανειλημμένα το Γιώργο Φαρσακίδη. Η Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών βράβευσε το 1984 το βιβλίο του «Η πρώτη πατρίδα».

Μέσα στις διεθνείς τους διακρίσεις ξεχωρίζει η απονομή του Ανώτατου Χρυσού Μεταλλίου της Σοβιετικής Επιτροπής Ειρήνης για τα 30 χρόνια από την αντιφασιστική νίκη.

Ο κομμουνιστής ζωγράφος και λογοτέχνης, Γιώργος Φαρσακίδης, θα πορεύεται πάντα μαζί μας, το έργο του ανήκει στο ΚΚΕ, στην εργατική τάξη, γιατί στην μεγάλη υπόθεσή της, αφιέρωσε όλη του τη ζωή.

Η ΚΕ του ΚΚΕ εκφράζει τα πιο θερμά της συλλυπητήρια στην οικογένεια του σ. Γιώργη Φαρσακίδη.